

sygn. akt II Ca 486/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ

Dnia 29 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Kursa (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. M.

przeciwko (...) Spółka z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 6 sierpnia 2013 r., sygn. akt I C 733/12/P

oddala apelację.

UZASADNIENIE WYROKU

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie oddalił powództwo B. M. przeciwko (...) Spółce z o.o. w K..

Apelację od wyroku wniosła powódka, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że wyginanie się drzwi zewnętrznych z garażu do przedpokoju oraz drzwi technicznych ze strychu do przedpokoju zamontowanych przez stronę pozwaną w domu powódki w K. przy ul. (...), powodujące nieszczelność tych drzwi nie stanowi niezgodności w/w towaru z umową oraz rażące naruszenie przepisów postępowania cywilnego tj. art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, że ciężar udowodnienia niezgodności towaru z umową stwierdzonej przed upływem 6 miesięcy od daty wydania towaru spoczywa na kupującym, co miało bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Wniosła o zmianę wyroku i orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu za obydwie instancje, według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego powódki, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja, jako bezzasadna, została oddalona. Sąd Okręgowy przyjmuje za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz dokonane na ich tle rozważania prawne.

Odnośnie zarzutów apelacyjnych w pierwszej kolejności, analizy wymaga zarzut naruszenia art. 233 k.p.c., albowiem to prawidłowość ustalenia stanu faktycznego rzutuje na prawidłowe zastosowanie przesłanek prawa materialnego. W ocenie Sądu Okręgowego ocena dokonana przez Sąd I Instancji została przeprowadzona obiektywnie, zgodnie z doświadczeniem życiowym, które w tego typu sprawach znajduje zastosowanie. Ponadto podkreślić należy, iż postanowieniem z 5 czerwca 2013 r. sąd rejonowy zarządził dalsze rozpoznanie sprawy, z pominięciem przepisów

o postępowaniu uproszczonym, uznając, iż jej rozpoznanie wymaga wiadomości specjalnych i dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu stolarki budowlanej i mechanicznej technologii drewna na okoliczność czy przedmiotowe drzwi wykazują wadliwość wskazującą na niezgodność z umową. Wobec nieuiszczenia zaliczki przez powódkę w terminie określonym przez Sąd dowód ten został pominięty w dniu 6 sierpnia 2013 r. W apelacji powódka kwestionuje, iż na pominięcie dowodu wpływ miało cofnięcie tego wniosku dowodowego przez powódkę, a nie brak zaliczki, co jest niezgodne z zapisem w protokole, którego powódka nie kwestionowała, a poza tym jest bez istotnego znaczenia.

Należy zgodzić się z oceną Sądu Rejonowego, iż powódka w istocie nie wykazała dochodzonego roszczenia.

Dochodzone pozwem roszczenie znajduje oparcie w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2002 roku o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.) Stosownie do art. 4 ust 1 tejże ustawy sprzedawca odpowiada wobec kupującego, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową; w przypadku stwierdzenia niezgodności przed upływem sześciu miesięcy od wydania towaru domniemywa się, że istniała ona w chwili wydania. Zgodnie z powołanym przepisem, sprzedawca odpowiada wobec kupującego wyłącznie, jeżeli towar konsumpcyjny w chwili jego wydania jest niezgodny z umową. W konsekwencji odpowiedzialność sprzedawcy zaktualizuje się wyłącznie przy spełnieniu dwóch przesłanek – istnienia wady i stwierdzenia, że wada istniała już w chwili wydania rzeczy. Ciężar dowodu istnienia niezgodności towaru z umową spoczywa na jego nabywcy, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., a także w świetle treści powołanego art. 4 ustawy. Wbrew twierdzeniom apelacji z art. 4 ustawy nie wynika domniemanie niezgodności towaru z umową, a interpretacja taka jest dowolna. Przepis ten jest początkiem ustawowej regulacji stanowiącej o zasadach odpowiedzialności sprzedawcy względem nabywcy towaru, w warunkach określonych w art. 1 ust 1 ustawy opartych na kluczowych postanowieniach dyrektywy nr 99/44. Zgodność towaru z umową stanowi w dyrektywie 99/44 podstawowe kryterium oceny wykonania zobowiązania sprzedawcy, o czym stanowi art. 2 ust. 1 dyrektywy. Jednak nawet na podstawie samej dyrektywy nie sposób przyjąć domniemania niezgodności towaru z umową, skoro w dalszej części art. 2 dyrektywy określone zostały kryteria, możliwego do obalenia, domniemania zgodności z towaru z umową. Zatem właściwie ocenił Sąd Rejonowy rozkład ciężaru dowodu, przyjmując iż powódka nie wykazała niezgodności towaru z umową. Interpretacja przepisu, przyjęta przez Apelującą, z powołaniem na Dyrektywę nr 99/44, nie jest prawidłowa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ k.p.c. i dalszych k.p.c, rozpoznając sprawę w postępowaniu odwoławczym jako uproszczoną, na podstawie zarządzenia z dnia 17 marca 2014 r.